

Tu voles, Max?

DAVID CIRICI

Il·lustracions de Montse Tobella

Tu voles, Max?

DAVID CIRICI

Tu voles, Max?

Il·lustracions de Montse Tobella

edebé

© Text: David Cirici, 2023
© Il·lustracions: Montse Tobella, 2023

© Ed. Cat.: Edebé, 2023
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bo
Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, setembre 2023

ISBN: 978-84-683-6392-9
Dipòsit legal: B. 4656-2023
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45)

Índex

1. Dos pams	7
2. Cinc pams	15
3. Un metre i mig	23
4. Vuit metres	29
5. Cent metres	37
6. Mil metres	45
7. Zero metres	53
8. Un metre	63
9. Sota terra	71
10. Un centímetre	79
11. Un pam	89
12. De peus a terra	93
13. Enfonsat	99
14. Tres pams	105
15. Tot el cel	107

1

Dos pams

Em fan por les serps. Si no hagués estat per la serp que hi havia al jardí de casa meva, potser no hauria descobert mai que podia volar.

Jo volia ruixar la meva germana amb la mànega i riure una estona. Com que la mànega estava tancada i havia de buscar-ne l'extrem per girar la clau i fer que ragés l'aigua, la vaig anar seguint fins que vaig topar amb la serp. Anava descalç, i em va fer tanta angúnia notar la pell humida i freda de l'animal entre els turmells que em vaig quedar clavat per l'angoixa, convençut que d'un moment a l'altre sentiria la mossegada. Només vaig ser capaç de desitjar amb totes les forces de no

ser allà, amb aquella serp groga i verda entre els peus nus, i els vaig començar a bellugar com si pugés una escala inexistent, ara un peu, ara l'altre.

I vaig començar a pujar aquella escala imaginària.

De seguida vaig veure, dos pams per sota dels peus, que la serp avançava per la gespa i es perdia dins la tanca de bardisses que separava casa nostra de la dels veïns.

La meva germana, la Rut, ho va veure tot. Es va quedar amb la boca oberta fins que, a poc a poc, vaig tornar a baixar sobre la gespa.

—Max! Com ho has fet?

—No ho sé —vaig dir, encara més sorprès que ella—. M'he espantat... Hi havia una serp... He fet un salt...

—Has volat!

—No sé què m'ha passat...

—Torna-ho a fer!

Em vaig mirar els peus. Em vaig veure absolutament incapaç de separar-los de terra. Vull dir tots dos alhora. Vaig pensar que la por

m'havia fet saltar més que altres vegades, i res més.

—Que no, Rut, que la gent no vola —vaig dir. I per demostrar-ho, vaig fer un saltet de mig pam i vaig tornar a caure.

—Max! Abans t'has aixecat ben bé fins aquí —va dir la Rut mentre es posava una mà plana ben bé fins a l'altura dels ulls—. I t'hi has estat una estona. Has volat!

—Ets una exagerada.

La Rut no va parar d'insistir que ho tornés a provar, però jo em sentia una mica ridícul. Vaig fer un parell de saltets més i vaig tornar a caure. Com sempre. Com havia de ser. Com li passava a tothom. Vaig sospirar, alleujat. Perquè... què passaria si em quedava penjat? Com tornaria a baixar? Com m'ho faria per caminar? A més, no em feia gens de gràcia que em passessin coses estranyes. No em feia gens de gràcia ser diferent de l'altra gent.

Recordo que, abans de dinar, vaig anar al lavabo a rentar-me les mans i que també em vaig ficar a la dutxa per rentar-me els peus,

perquè no suportava que la serp m'hagués deixat la seva humitat llefiscosa enganxada a la pell. Després, vaig anar a l'habitació a posar-me uns mitjons.

Era diumenge, i la tieta Sara, l'oncle Benet i el meu cosí, en Dani, havien vingut a dinar. La tieta Sara era la germana gran del pare. I no m'agradava gens, perquè quan venia a casa manava més que el pare. Li deia com havia de cuinar. Li deia com havia de cuidar el jardí. Li deia com havia d'educar-nos a la Rut i a mi. Li deia que els nens necessiten una mare, i que un home sol no pot cuidar unes criatures, i que s'hauria de tornar a casar. Quan deia això, jo li hauria estirat els cabells i li hauria enfonsat els ulls amb els dits. Perquè el pare cuinava molt bé, i el nostre jardí era molt més bonic que el seu. Em feia molta ràbia que el pare li fes cas. Que abaixés el cap i li digués que sí.

També em feia molta ràbia quan la tieta Sara parlava del seu fill, i l'oncle Benet no parava de fer que sí amb el cap. Va explicar que

el nen havia anat als campionats comarcals de gimnàstica i que havia guanyat el primer premi en tres especialitats. Va continuar explicant que ara participaria en els campionats provincials, i que l'entrenador li deia que tenia moltes possibilitats de ser campió.

—Potser serà campió nacional —va dir, mirant amb orgull el seu fill. I després es va girar cap a nosaltres i ens va preguntar—: No us agradaria fer gimnàstica, a vosaltres?

—Jo jugo a volei —va dir la Rut.

Jo no vaig dir res.

—I tu, Max?

—A mi no m'agrada la gimnàstica —vaig dir.

—Però mamà, com vols que faci gimnàstica? —va intervenir en Dani—. Primer, s'hauria d'aprimar.

Vaig fer com si no ho hagués sentit, però la veritat és que no em va fer gens de gràcia.

—En Max no fa gimnàstica, però treu més bones notes que tu —va deixar anar la Rut.

—Prou de barallar-vos per ximpleries —va dir el pare d'en Dani. De vegades, l'oncle Benet

em defensava. Em queia molt més bé que la tieta Sara.

—Treu més bones notes, però no sap fer ni una tombarella! —va dir en Dani a la Rut.

La tieta Sara va donar un copet al clatell al seu fill perquè callés.

—Però en Max sap volar i tu no —va dir la Rut.

Les paraules de la Rut van ser com un llampec sobre la taula: la tieta Sara es va quedar mirant la Rut com si fos una aparició, i de seguida va mirar cap al seu marit i cap al pare. Semblaven realment preocupats pel que acabaven de sentir. Més preocupats pel que havia dit la Rut que no pas per les ximpleries que havia dit el meu cosí. La tieta Sara també se'n va adonar i, per canviar de tema, va començar a explicar les vacances a Itàlia, que Florència era tan bonica, que l'hotel estava tan bé, que tenien unes tovalloles molt suaus, que els vàters estaven molt nets i coses així. I, després de dinar, va comentar que s'havia oblidat d'estendre la roba de la rentadora i va dir a en Dani que se n'havien d'anar.